

Preben Steen Nielsen: Den lov, vi nu står over for at skulle ændre, blev ved sin vedtagelse betegnet som verdens allerbedste saneringslov, så nu må den, om jeg så må sige, blive universets bedste. Når der alligevel bør gennemføres de af boligministeren foreslåede ændringer i loven, hænger det sammen med den hurtige udvikling, der gud ske lov er sket på dette felt. Med andre ord: skal vi kunne fastholde det lovgivningsforspring, vi har i forhold til omverdenen, er ændringer i saneringsloven nødvendige.

Der er nok grund til ved denne lejlighed at understrege, at saneringsloven, som blev vedtaget i 1969, med senere ændringer har betydet, at der er ved at komme skub i saneringstempoet. Saneringsplanlægningen er blevet bedre, og etableringen af de private og almennyttige saneringsselskaber har sikret en fornuftig organisering af arbejdet. Man er altså på rette vej. Dette ville også være lidt af et paradoks, hvis vi på den ene side nu og i de kommende år skal se et stort antal gode lejligheder i nybyggeriet stå tomme og på den anden side fastholde børnerige familier i lejligheder med så ringe sanitære og miljømæssige forhold, at disse lejligheder af sundhedsmyndighederne ville blive forbudt, såfremt de blev brugt til dyr og ikke til mennesker.

Det er klart, at saneringstempoet og de genhusningsproblemer, der følger heraf, i høj grad er et spørgsmål om huslejerelationerne mellem den ældre og den nye boligmasse. Disse problemer hører jo ind under forhandlingerne om den langsigtede boligpolitik, men i denne sammenhæng må det vel kunne bemærkes, at den kommende langsigtede boligpolitik gerne skulle gøre det lettere at gennemføre de nødvendige rokeringer i forbindelse med saneringssagerne.

Socialdemokraterne kan tiltræde de ændringer af loven, der har til hensigt at give beboerne i et saneringsområde bedre orientering om de udarbejdede saneringsplaner og de støttemuligheder, den enkelte har mulighed for at opnå i forbindelse med genhusningen. Det må være et rimeligt krav, at den enkelte beboer så tidligt som muligt ved, hvornår den lejlighed, han bebor, skal fraflyttes, hvor han kan flytte hen, og hvad han kan få i støtte til betaling af indskud og den højere husleje, der normalt vil være i tilflytningslejligheden. Dette at blive revet

op med rode af sit gamle boligmiljø er i sig selv en belastning for den enkelte familie, og derfor er det rigtigt, at der i loven gives regler om den nødvendige orientering efter en saneringsplans vedtagelse, men inden denne plan er godkendt i boligministeriet. Der er ikke i lovforslaget fastsat nærmere regler for, hvordan disse oplysninger til borgerne skal gives, men det kan der vel ses nærmere på i udvalget.

Den anden hovedændring af loven, som vi også kan tiltræde, har til hensigt at begrænse mulighederne for de såkaldte ejerlavssaneringer. I dag er det således, at ejerlavssaneringer er mulige både ved bevarende saneringer og ved totalsaneringer. Det betyder i praksis, at ved enhver saneringssag skal der foretages dybtgående beregninger, hvorom der skal gives ejerne af de enkelte ejendomme besked. Disse ejere skal efter nogle måneders frist svare, og der skal etableres et alt i alt kompliceret og tidkrævende apparatur, som i praksis ikke har megen betydning, fordi ejerne stort set kun har interesse i at etablere ejerlav, når der er tale om bevarende saneringer.

Der er derfor gode både praktiske og økonomiske grunde til at indskrænke ejerlavssaneringerne, hvilket også betyder, at de store saneringssager alene varetages af saneringsselskaberne, hvor man i forvejen har den nødvendige kontrol med hensyn til, at den offentlige støtte anvendes på rette måde.

Derudover er vi enige i princippet om, at der nu gives mulighed for at foretage midlertidig udlejning af boliger i saneringsejendommene, når en saneringsplan er vedtaget, og ikke som nu, først når boligministeriets godkendelse af saneringsplanen foreligger.

Endelig skal vi tilslutte os, at forrentningen af de lån, der ydes saneringsselskaberne ved ejendoms køb, ændres, således at renten først erlægges i forbindelse med lånets indfrielse og ikke som nu på så tidligt et tidspunkt, at det virker belastende på saneringsselskabernes likviditet.

Der er altså totalt set tale om mindre, men gode forbedringer af verdens såkaldt allerbedste lov, forbedringer, vi kan tilslutte os, forbedringer, der er nødvendige, hvis Danmark lovgivningsmæssigt på dette område skal fastholde sin førerposition.